

Минулися мої ходи
Через огороди,
Минулися мої лази
Через перелази.
Лихо мені, горе мені,
Молодій дівчині:
Чорні брови козацькїї
Задали кручини.
Другим щастя і кохання,
А я тільки плачу,
Сльозами, горю, тоскованню
І кінця не бачу.
Мене милий чорнобривий,
На лихо, не любе;
Суше мене, псує мене,
Дарма серце губе.
Я до його, він од мене, —
Не слухає мови;
Та цур тобі, біжи собі,
Остав тільки брови!
Любить стала, плакати стала:
Коли ж перестану?
Чи вже, мабуть, тоді, тоді,
Як зовсім зів'яну.
Літа мої молодїї
Біжать, летять марно;
Підождіте, не втікайте,
Може, буде гарно:
Може, брови козацькїї
Колись мої будуть;
Тоді очі, карі очі
Плакати позабудуть.
Світ і море кінець має,
А де ж кінець горю?
Чи під вінцем, чи в могилі,

Чи в буйному морю!
Гірко мені, світ темніє,
Горе кличе в море;
Побіжу я, кинусь в буйне,
Доле моя, доле!
Ропа гірка в буйнім морі,
А сльози ще гірші;
Лучче в морі загинути,
Чим плакати більше!